

**DREAM
STATE**

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Eric Puchner

DREAM STATE

NEDERLANDSE EDITIE

Vertaald door
Peter Abelsen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7125 7

© 2025 Eric Puchner

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers, Amsterdam en Peter Abelsen

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Dream State*

Oorspronkelijke uitgever Doubleday

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio, gebaseerd op een ontwerp van Oliver Munday

Omslagillustratie © *The Teton Range* (detail) by Thomas Moran

Metropolitan Museum of Art, N.Y. Photo: Bridgeman Images

Illustraties binnenwerk © Oliver Munday

Foto auteur © Ariana Mygatt

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor Katharine,
en voor Sy en Clem*

Ik had een droom

Geen mens vermag te zeggen wat voor droom.

Bottom, *A Midsummer Night's Dream*

Het noordwestelijke Montana in dit boek is een mengsel
van ware en gefantaseerde landschappen.

|

JUNI-JULI 2004

Het huis van Charlie Margolis in Montana, dat eigenlijk in het bezit was van zijn ouders, die er hun zomers doorbrachten, zou door vreemden misschien weinig oogstrelend zijn gevonden. Het was klein en bedompt, met lage plafonds. Er lag beige vloerbedekking uit de jaren zeventig, elke vensterbank stond vol met snuisterijen en aan het tweedehandse meubilair kleefde een onverjaagbare sigarettenlucht. Op de bovendorpel van de trap had iemand een tekening van een eend geplakt om je eraan te herinneren dat je je hoofd moest intrekken. Op de vloer stonden her en der dozen met gezelschapsspelen in scheve stapels. Aan de muur van de smalle keuken hing een bord met ZOETE KERSEN, PLUK MAAR RAAK en elk apparaat was er bruin. Het fornuis was bruin. De koelkast was bruin. De magnetron en de afwas-machine waren beide bruin. Bruin was ook het broodrooster, maar dit kon zelden gezegd worden van de geroosterde boterhammen die er na korte of langere tijd uit opsprongen als duveltjes uit een doosje. Er was een gezellige veranda, recentelijk opgeknapt, met prachtig uitzicht op het meer, al kon je je niet verliezen in dat uitzicht, noch in het gekabbel van de boeggolfjes van speedboten, omdat de voortuin van de oever werd afgesneden door een snelweg. (Het gezoef van bestelbusjes en houtvrachtwagens en het knetteren van Harleys waren hier de geluiden van de zomer.)

Toch was er geen plek ter wereld waar Cece meer van hield. Achter het huis lag een boomgaard met stokoude appelaars die nog door de grootvader van mevrouw Margolis waren geplant. De appels hadden soortnamen die aan renpaarden deden denken: Sweet Sixteen, Hidden Rose, Northern Spy. In het lommer van naaldbomen hing een hangmat waarin je kon lezen terwijl het

zonlicht door de takken speelde. Er waren frambozenstruiken die onder het plukken als door toverij leken vol te groeien. (In juli kon je als een machine tekeergaan en zes of zeven emmers vullen zonder dat ze van aanblik veranderden.) En de kersen! Overal leek wel een boom onder handbereik. Met je vingers rood van het sap en je buik vol rende je Route 35 over om je schoon te spoelen met een duik in het meer, briesend en gierend van het koude water, als een personage uit een Russische roman. Zo voelde Cece zich tenminste, alsof ze in haar verbeelding door een deur ging en een predigitale wereld betrad waar briesen en gieren aan de orde van de dag waren. Ze hield net zoveel van de plek als Charlie. Ze hielden er zoveel van dat ze besloten hadden hier te trouwen, meer dan duizend kilometer van huis. Sommige van hun vrienden waren daar niet blij mee, want het was duur en een heel gedoe om voor een bruiloft van de ene kust naar de andere te komen, maar dat kon Cece niets schelen. Ze kon zich niet voorstellen ergens anders te trouwen.

Hier was ze dan weer, alleen ditmaal. Ze was een maand van tevoren uit LA overgevologen. Charlies ouders waren nog thuis in Culver City en Charlie kon natuurlijk niet langer dan een week weg uit het ziekenhuis: hij was cardio-anesthesioloog, net klaar met zijn assistentschap en gebonden aan de OK. Dus was het aan Cece om de bruiloft te regelen. Om geld te besparen, maar vooral omdat het echter voelde, plande ze alles zelf. Ze staarde naar haar laptop en scrolde langs foto's van squaredance-roepers tot ze een plaatje vond van een jonge vent met een cowboyhoed en ogen die een lichte kater deden vermoeden. Ze voelde zich aangetrokken tot de naam van de bruiloftsband, Rod-O and the Feckless Fiddlers. Dat was het advies dat ze gekregen had over squaredance-bands: hoe belachelijker de naam, hoe beter.

'Waar staat die 'O' voor?' vroeg ze Rod-O aan de telefoon. Aan de andere kant klonk geschetter van een tv. De band die ze aanvankelijk had geboekt, the Fiddle Faddle Stringtet, had de vorige week afgezegd.

'Nergens voor.'

'Hoezo nergens?'

'Ik vond het gewoon goed klinken. Ik kom uit Mamaroneck, New York. Ik had een naam nodig die zou opvallen.'

'New York? Dus je bent niet eens een echte *Montanan*?'

'Echt? Wat wil dat nog zeggen tegenwoordig?'

Cece fronste. 'Kun je je tv wat zachter zetten? Die stoort een beetje.' Naar de Britse accenten te oordelen had hij *Masterpiece Theatre* opstaan. Om tien uur 's ochtends.

‘Ik was een voedingsdeskundige die niet rond kon komen, en nu ben ik een squaredance-roeper. Zo draait het kosmische levenswiel, weet je.’

‘Zijn jullie beschikbaar op 17 juli? Dat is onze trouwdatum.’

‘Dan moet ik mijn agenda bekijken. Het is een drukke zomer. Er is een festival in Burlap.’

‘Burlap?’

‘Volgens mij wel, ja.’

‘Kun je dan kijken en me terugbellen?’

‘Wacht maar even, ik kijk al. Pom, pom, pom, ja, volgens mij gaat dat lukken. Ik moet misschien wat dingen verschuiven en ik zal het moeten voorleggen aan de Fiddlers, maar ja, ik denk wel dat het lukt.’

Cece hing op en vroeg zich af of Rod-O zijn eigen weifelachtigheid op zijn Fiddlers afschoof. Maar ze vond dat ze mensen het voordeel van de twijfel moest geven, vooral in een plaats die ze niet kende en waar ze niet woonde.

Salish, Montana, was een van die westelijke stadjes in een soort overgangsfase. Ooit begonnen als handelspost voor indianen, was het jarenlang een houthakkerscentrum geweest en het floreerde sinds kort als toeristische bestemming voor natuurrecreanten. Je had er een minibrouwerij, een sushi-tent met de naam How We Roll en een fietsenwinkel met espressobar, maar er bevonden zich ook een wapenwinkel en een café genaamd de Stagger Inn, en een pandjeshuis waar de medewerkers nog openlijk over ‘flikkers’ spraken. In de Lazy Bear Bar & Grill kon je op Margarita Monday aan de praat raken met een makelaar, een paar visgidsen en soms zelfs met een heuse cowboy. Maar meestal trof je er mensen uit grotere steden, die in Salish beland waren voor ontspanning, een beetje buitenleven of een ander maar niet ál te ander soort leven. Net als Rod-O zojuist wisten ze nooit echt duidelijk te maken wie ze waren.

Cece trok haar badpak aan, ging de veranda af en sprintte de snelweg over toen het verkeer dat even toeliet. Zelfs om tien uur in de ochtend was er een bestendige stroom terreinwagens, trucks en huurauto's, maar het verkeersrumoer vervloog toen ze het grasveld met de bootschuren overstaken de steiger afliep naar het meer, dat kalm lag te dampen in de zon. De schittering was zo helder dat ze haar ogen tot spleetjes moest knijpen. Links van haar rezen de Mission Mountains op, hun hellingen vol naaldbomen, en aan de overkant van het meer zweefden de spookachtige toppen van de Salish Range boven de blauwe uitgestrektheid. Voordat ze hier drie jaar geleden kwam,

had Cece nooit zoiets gezien. Ze was opgegroeid in LA, waar de enige ‘meren’ kunstmatig waren en het water, als je daar al bij in de buurt kon komen, vuil en ondoorzichtig. Het water in Salish Lake was zo helder dat je de rotsen kon zien, scholen kleine visjes, en losgeraakt kunstaas, alsof het op de bodem van een zwembad lag. De zwemtrap was net zo zichtbaar onder water als erboven, en oogde op de een of andere manier zelfs scherper, reëler, na de knik die het wateroppervlak erin maakte. Het was als een perfectere wereld die van de echte was afgebroken.

Cece dook het meer in en kwam briesend van de kou weer boven. In Montana briede je ’s ochtends en gierde je ’s middags. Althans, die stelling was Cece voor zichzelf gaan hanteren. Ze vond het leuk dit soort stellingen te bedenken en bekommerde zich niet te zeer om de waarheid ervan. Ze dreef een tijdje op haar rug in het dampende water en klom bibberend het trapje op. Ze griste een handdoek van een ligstoel en droogde haar haar. Op het gras bij de steiger stond een man naar haar te kijken. Daar had ze van horen te schrikken, maar het meer was zo mooi en vredig dat het ongepast leek, onbeleefd zelfs, om je iets sinisters voor te stellen. De man droeg een overall en een truckerpetje dat eruitzag alsof een ezel erop gekauwd had om het daarna op zijn hoofd te spugen. Hij had een baard op schimmellengte, een armzalige begroeiing die niet zozeer een modekeuze leek als wel een teken van verwaarlozing. Naar zijn blik te oordelen was het al een tijd geleden dat hij een vrouw in badpak had gezien.

‘Je stoomt,’ zei hij.

‘Pardon?’

‘Er slaat, eh, damp van je af.’

Dat klopte. Cece zag het in golfjes van haar armen komen. De man bleef staan waar hij stond met zijn bijna-baard, dus wikkelde Cece de handdoek om haar middel en liep behoedzaam op hem toe: Garrett Meek, Charlies beste studievriend. Hij was opgegroeid in Missoula en onlangs verhuisd naar een appartement in Woods Bay. Cece hoorde al drie jaar lang komische anekdotes over Garrett, maar had zich daar nooit een mistroostige man in de kleding van een monteur bij voorgesteld.

‘Ik was op weg naar mijn werk en dacht kom, ik ga even bij haar langs om te zien of ze iets nodig heeft.’

Ze sloeg haar armen over elkaar, deels om zichzelf te verbergen.

‘Dat heeft Charlie je gevraagd, bedoel je.’

Hij bloosde. ‘Nee, of eh, ja. Hij belde en zei dat je misschien wat hulp kon gebruiken met dingen.’ Zijn blik gleed langs haar armen. ‘Het is nog veel te koud om ’s ochtends te zwemmen. Tegen de middag warmt het pas op.’

‘Wie bang is voor koud water, gaat aan het leven voorbij.’

‘Van wie is dat?’

‘Van mezelf. Maar goed, het meer is prachtig in de ochtend.’

‘Het is een kerkhof,’ zei Garrett. ‘De inheemse vissen zijn allemaal verdwenen. In de jaren tachtig zijn ze in een paar van deze meren aasgarnalen gaan kweken, en die hebben nu alles verdrongen. De voedselketen is voorgoed verpest.’

Cece fronste haar wenkbrauwen. Wat was dit voor iemand? Het was haar een raadsel waarom hij van San Francisco was terugverhuisd naar Montana, maar ze voelde geen behoefte het te vragen. Volgens Charlie had Garrett het een beetje moeilijk. Cece wist niet precies wat dat wilde zeggen, behalve dat ‘een beetje moeilijk’ mannentaal pleegde te zijn voor iets veel ergers. Het betekende depressie, of verslaving, of allebei. Ze wist dat een gezamenlijke studievriend van hen was overleden na een skiongeluk. Dat was zwaar geweest voor Charlie, maar blijkbaar was Garrett er nooit echt overheen gekomen. Nu werkte hij op het vliegveld, wat voor zichzelf sprak.

‘Charlie vroeg of ik de bootlift voor je kon verlagen,’ zei Garrett terwijl hij naar de oude Crestliner knikte die op zijn helling lag. ‘Heb ik afgelopen weekend gedaan. Hij is klaar voor gebruik.’

‘Waarom?’

‘Ik denk dat hij wilde dat ik je mee uit vissen zou nemen of zo, als je je verveelde.’

‘En net zei je dat het meer een kerkhof was.’

‘Er zit volop meerforel,’ zei Garrett afkerig. Hij liet ‘meerforel’ klinken alsof hij ‘kinderverkrachter’ bedoelde.

‘Nou, het is fijn je eindelijk te ontmoeten,’ zei Cece.

‘Charlie houdt niet op over jou, kan ik je melden. Vooral als hij een paar biertjes op heeft.’

Ze keek op haar horloge. ‘De cateraar komt om halfelf.’

Garrett staarde haar aan.

‘We moeten wat dingen bespreken, het menu en zo, dus ik moet me gaan omkleden.’

‘O, hier. Vergeet ik bijna.’

Garrett tastte in zijn zak en haalde een plastic zakje tevoorschijn, dat hij Cece aanreikte. Wiet. Een gram of drie, zo te zien. Cece gebruikte het vooral als slaapmiddel, maar had het natuurlijk niet aangedurfd om iets mee te nemen in het vliegtuig. Charlie moest dit voor haar hebben geregeld. Een cardiologisch anesthesist met wietconnecties. Cece bedankte Garrett Meek en zei dat ze hem wilde betalen, maar dat haar portemonnee in het huis lag. Hij mompelde iets onverstaanbaars en schudde zijn hoofd. Ongelooflijk, Charlie had deze morsige bagageafhandelaar gevraagd hun huwelijksdienst te leiden als hulppredikant, omdat hij een vlotte spreker zou zijn. ‘Echt een welbespraakte vent.’ Cece vond ‘welbespraakte vent’ een beetje een contradictio in terminis. Ze had tegengesputterd, maar het leek veel voor Charlie te betekenen, en Cece regelde alle andere details van de ceremonie, dus ze had ermee ingestemd.

Nu wenste ze dat ze voet bij stuk had gehouden. Garrett stond voor haar als een onheilstijding. Het licht leek uit de lucht te worden gezogen. Ze wilde van hem af, afscheid nemen op een manier die verdere bezoeken zou ontmoedigen, maar hij staarde onaangedaan voor zich uit.

‘Jullie hebben een visarend op je terrein,’ zei hij.

‘O ja? Waar?’

Hij wees naar de bomen langs het strand. En inderdaad, ingeklemd tussen de takken van een kwijnende den, alsof daar tijdens een overstroming een beverdam klem was geraakt, lag een wirwar van takjes, een nest vanwaaruit een prachtige vogel naar hen terugkeek, met een bruine band om de ogen, als een kleine blinddoek. De snavel boog aan de punt naar beneden alsof hij bezig was te smelten. Uit het nest staken twee kale kuikens met lange nekken, als minidinosaurussen.

‘Hoelang duurt het voordat ze groot genoeg zijn om uit te vliegen?’

‘Zeven, acht weken,’ zei Garrett.

‘Dus dan zijn ze er tegen de bruiloft,’ zei ze opgetogen.

‘Tenzij ze gepakt worden door een kale adelaar.’

Cece keek hem aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Die jonkies zijn een lekkernij voor kale adelaren. Dat worden vaak hele gevechten.’

‘Wat vreselijk!’

Garrett haalde zijn schouders op. ‘Adelaren moeten ook eten, al zijn ze minder, hoe noem je dat, aaibaar.’

Was hij opzettelijk zo grof? Cece tuurde over het meer, op zoek naar kale adelaren. Een stapel cumuluswolken, donker aan de onderkant als aangebrande koekjes, was over de bergen gekropen. Terwijl ze de horizon afspeurde, viel een zonnestraal door een van de wolken en leek in de verte een film op het meer te worden geprojecteerd. 'Wauw,' zei ze, en ze wenste dat Charlie er was om het ook te zien. Vanuit hun appartement in LA zag je een minimall met een Kentucky Fried Chicken.

Garrett zei: 'Ooit heeft een holbewoner, een Australopithecus of zo, voor het eerst naar de lucht gekeken en opgehouden met wat hij deed om ervan te genieten.'

'Of een vrouw,' zei ze. 'Dat kan ook.'

'Een vrouw?'

'Een Australopithecá.'

Garrett keek haar peinzend aan. Was hij seksistisch? Het laatste wat ze in haar leven wilde was een studentenflatfilosoof uit Charlies verleden. Wat een vreemde en vreselijke figuur, dacht ze. Uit zijn overall steeg een lijflucht op. Ze werd opeens neerslachtig, alsof het paradijs waarnaar ze de hele winter en lente had uitgekeken, werd bedorven door deze stinkende man die was vergeten hoe hij moest glimlachen.

'Ik kom over een dag of twee terug,' zei hij. 'Om te kijken of je niet malende bent geworden of zo.'

Cece vermoedde dat Garrett haar in de gaten was komen houden om Charlie ter wille te zijn. Ze glimlachte vaag en keek hem na toen hij over het gras naar zijn pick-up liep, die een schurend gerommel voortbracht bij het starten. Hoe kon iemand die zich opwond over aasgarnalen in dat ding rondrijden? En wat betekende het dat Charlie hem zo graag mocht, of nee, van hem hield? Het zou Cece al hebben verbaasd als die twee achterneven waren, laat staan beste vrienden. Even leek de man met wie ze ging trouwen een vreemde.

Ze liep naar het huis en rilde nu echt. Eenmaal binnen voelde ze zich meteen beter. De geur van cederhout. De warme vloerbedekking onder haar voeten. Het uitzicht op de oude waslijn in de achtertuin, met een vergeten sweatshirt slingerend als een acrobaat in de wind. Yellowflower, heette het huis. Het had een naam! (Er lag een notitieboekje op de salontafel met de naam *The Yellowflower Bible*, vol stichtelijke leefregels.)

Cece opende haar laptop en checkte haar e-mail: twee van Charlie, beide

binnengekomen in het afgelopen uur. *Mis je nu al, sta op het punt naar de OK te gaan.* Op zijn werk doodde hij mensen en bracht ze weer tot leven. Om preciezer te zijn: hij bevroor hun hart zodat een chirurg het kon repareren, en ontdooide het weer om te zien of de operatie was geslaagd. *Is Garrett al lang geweest? Ik heb hem gevraagd je een cadeautje te geven. Gave gozer, hè?*

Nou, ik werd eerlijk gezegd depressief van hem, tikte Cece, maar ze kwam tot bezinning en wiste het. Het was onmiskenbaar belangrijk voor Charlie dat ze met Garrett overweg kon. Ze zou haar best doen om op z'n minst beleefd te zijn.

Hij lijkt heel aardig, schreef ze. *Misschien een beetje eenzaam?*

Cece ging naar de slaapkamer, waar ze hard moest trekken om de klemmende deur te openen. Geen van de deuren sloot goed; als je er een open kreeg, ging er in een andere kamer als door telekinese nog een open. Ook dit vond ze geweldig. Ze trok een spijkerbroek aan, en een oude wollen trui die ze thuis uit Charlies kast had gestolen, en haalde de laatste spullen uit haar koffer. Dat van die cateraar was een leugentje geweest. Die zou pas in de namiddag komen. Ze had de hele dag om te ontspannen en bij te komen van de late aankomst gisteravond; met de overstap en de ritten naar en van het vliegveld had de reis zes en een half uur geduurd.

Ze rolde een paar bruine sokken op tot een vlechtbroodje en legde dat bij haar andere in de bovenste la van het dressoir van de Margolissen, dat naar mottenballen rook. Een vrouw met een rommelige sokkenlade is een vrouw in crisis, dacht ze bij zichzelf. Of misschien was het tegenovergesteld waar: een vrouw die haar sokken oprolt is stilletjes aan het rafelen. Cece dacht hierover na. Op momenten als deze, als haar leven even stilviel en het vooruitzicht van de bruiloft haar in de steek liet, voelde ze een duizelingwekkende paniek in haar borst, alsof ze op het punt stond een parachutesprong te maken.

Ze tastte in haar broekzak en haalde er het zakje uit dat Garrett Meek haar had gegeven. Over het algemeen beschouwde ze mensen die voor het middaguur high werden als hopeloze sukkels. Waarom eigenlijk? Ze had geen idee. Hoe dan ook, voor haar was het iets medisch. Ze plukte een paar toppen uit het zakje en stopte die in de kleine pijp die ze zorgvuldig had schoongemaakt voordat ze hem in haar toilettas deed. Ze stopte het pijpje, vond een Blue Tip-lucifer in het nachtkastje, streek die aan en zoog de vlam omlaag in de pijpenkop, waardoor het een goocheltruc leek.